

Squaredansminnen

Av Lilly Karlholm

Ekerö Squaredans-klubb började egentligen med att en vävkurs på Ekerö i Medborgarskolans regi startade. Jag gick där och lärde mig väva under flera år. Den kvinnliga läraren, som visste att jag undervisat inne i stan och sysslade med kurser i latin och standarddanser på Ekerö, frågade en dag i början av 80-talet om jag ville gå en kurs i squaredans för att sedan starta kurser på Ekerö. Jaaaaa sa jag.

Det blev Solbacka folkhögskola i Sörmland i 3 dagar. Peter Myhr skötte undervisningen från morgon till kväll. Ganska hårt program. Han började med "old time square-dance" och contradanser o.dyl. för att vi skulle få lite bakgrund till squaredans, som vi inte visste mycket om. Roligt och lärorikt. Ca ett 50-60 tal deltagare var vi. Vi gick igenom hela Basic under helgen. Slutkörda men nöjda åkte vi hem.

Några månader därefter var det fortsättning i Trosa i tre dagar. Rep. Och uppföljning. Då gick han igenom mainstream. Denna gång var min man George, som också blivit intresserade, med. Medborgarskolan stod för fiolerna. Arbetsamt men roligt.

Åkte sedan hem och startade kurser med Medborgarskolan bakom oss, som betalade allt material. Lokalhyra och instruktionslön, reklam och hyra av Ekebyhovskolans matsal och material. En del togs från USA. Inger och Gösta Toreld var generösa och delade med sig musikband med call, som de fått med sig hem från Saudiarabien, med Jerry Story bl.a. på olika nivåer. Calla, det visste vi inte så mycket om. Senare ordnades det kurser även i det. En del unga caller, Stefan Sidholm, Tomas Hedberg och några till hade börjat lite smått och var på starkt uppåtående bl.a. i Run dancers. Vår första grupp bestod av två, tre squarer, som så småningom graduerades. Vi hade väl själva blivit graduerade rätt nyligen då.

1983 sände vi in papper om att vi ville bilda Ekerö Square-dancers och badge togs fram av min man och 50% av kostnaden för verktyget till badgen bekostades av en av deltagarna, numera bortgångne Per-Eric Granlund.

Per-Eric var alldeles speciell och en kär vän blev han. Han kom en kväll in genom fönstret, som stod öppet, i Ekebyhovskolans matsal och sa: "Vilken

bra musik, får man vara med?" Alltsedan dess var han en mycket flitig och trevlig elev och duktig och initiativrik. Under en jul- och nyårshelg knackade han dörr i sitt område nere vid Bryggavägen och mer eller mindre tvingade sina närmaste grannar att komma hem till honom för att lära sig square. Han lånade några band av oss och med hugg och slag och löfte om god supé på kvällarna gick han igenom hela basic med dem. När kursen sedan fortsatte i januari kom han med en hel square som tillskott, 4 par.

Ett tredje utbildningstillfälle kom i Uppsala. 3 dagar också med Peter Myhr. Då deltog också vår dotter Charlotte som var i 12-13 års-åldern och som också blivit biten när vi övade hemma.

Callerkurs sedan med amerikanen Andreas Macke. Peter Myhr deltog och även vi och Roland Danielsson m.fl. Något callade vi på våra kurser, men mest använde vi band av etablerade caller.

Övre raden från vänster: George Karlholm, Jörgen Eriksson (Umeå), Okänd, Dick Arrefelt, Sven Nilsson (Östersund), Helena (Jack Borgströms kusin), Andreas Macke
Nedre raden från vänster: Leif Eriksson (Umeå), Lilly Karlholm, Lars Rawet, Roland Danielsson, Peter Myhr

(Tack Roland Danielsson, Robert Björk och Tomas Hedberg för hjälp av identifieringen)

Plus och A1 fick vi åka till olika klubbar och lära oss när tillfälle gavs.

Caller i Sverige fanns ju inte än i så stor utsträckning. Stefan Sidholm, Tomas Hedberg, Björn Jerneborg, Robert Björk m.fl. var på väg uppåt men de kunde ju inte räkna till överallt. Vi lyckades få ut dem till en dubbel-graduering, som vi hade något år senare på Ekerö Hembygdsgård, av en grupp Ekerö-dansare och en grupp från Solna som vi lärt upp som hette Bell Star, men som numera är upplöst tror jag. Hade flera gradueringar senare med andra callers. Vid festivaler och större evenemang togs det hit callers från USA och även från Tyskland.

Sedan var det Ekebyhovs slott en gång om året med uppvisningar, prova på och kaféet. Ett år när det var återinvigning av slottet kom Kungen och Silvia ut hit och olika föreningar hade uppvisningar, även vi Ekerö-dansare. Varje grupp fick då roa kungaparet under 4 minuter. Strängt tidsschema. Vädret var i alla fall vackert. Även en midsommarafton hade vi uppvisning på utedansbanan vid slottet.

Fler och fler klubbar hade nu bildats och vi besökte varandra och dansade och lärde oss variationer. Vi var med bland de första åtta klubbarna i Sverige.

Det första convention i Sverige var 1982 och hölls i L M Ericssons stora matsal. Deltagarantalet var inte större än att vi fick plats. Det var en stor händelse att träffa dansare från andra delar av landet. Detta första convention var det två callers som fick jobba växelvis hela Allhelgonahelgen. Steven Sandeman och Al Stevens från USA med Grand parade, after party, omklädsel till lördagskvällens dans och försäljning av varor. Det hade vi ju inte sett så mycket av, även om man kunde beställa underkjolar genom en kontakt i Sverige.

Även 1983 var Stevens och Sandeman här på Ericssons convention. 1984 var Lem Gravelle här, han var dessutom flera år och callade i Thorvallahallen. Melodier man minns och som var populära var bl.a. Rocking in Rosalies boat, Good hearted woman, Elvira, You put the blue in me, Mary Lou m.fl. Till hash calls användes Hand picket, Mountain Dew, Hell broke loose in Georgia m.fl.

Ett convent fick vi vara i Stadshuset i 3 dagar. Vilket ställe att dansa på! Lem Gravelle var caller och vaktmästarna gick ideligen och sniffade i vår citrondricka, som var obligatoriskt, om det skulle kännas någon alkohollukt där, vilket det aldrig gjordes.

I Thorvallahallen, söder om stan, hölls det många konvent. Men även i Falun m.fl. ställem med Jerry Story och Tony Oxendine. Eskilstuna hade sitt årliga nyårsaftonsparty med Dave Clay som körde med mycket "hot hash". Snabba danser. En utmaning.

Andra callers jag minns är Dave Preskitt, Paul Bristow, Bill Peter, Marchal Flippo, Terry Chapman, den sistnämnde var bra på progressive squaredans, som var oerhört roligt. Nu började även våra svenska callerpojkar få vara med som avlösare. Björn Jerneborg var ett stort namn redan då. Thorelds callade, liksom Robert Björk och Emil Pettersson. Stefan Sidholm var väl bland de främsta. Jag beundrar dem alla som orkade hålla på ständigt och än i dag.

Vackra squaredans-klänningar och underkjolar användes i mycket större utsträckning. Herrarna hade vackra ok på sina skjortor och slipsar i samma färg som sin partners känningar. Det saknar jag. Det blir en helt annan feststämning än med långbyxor eller vardagskläder.

Då fanns det också många ungdomssquarer. De dansade givetvis mest tillsammans. I dag är det väl mest äldre dansare, men det är ju i och för sig trevligt att det finns någon form för oss äldre att dansa i utan att alla ska tro att ålderdomshemmet brunnit ner. Givetvis skulle det vara roligt med lite förnygring, men vem vet, det kan ändra sig.

Lilly och George Karlholm i en round dance